

figes det i § 54, at han uden særlig Fuldmagt er berettiget til for Ladningsejerens Regning at indgaa Forpligtelser angaaende Foranstaltninger, der sigte til Ladningens Bevaring eller Viderebefordring, samt til at optage paa Ladningsejerens Begne som Sagsøger i Sager, der angaa Ladningen, fremdeles til, om fornødent, til Fremme af saadan Foranstaltning at rejse Penge ved at optage Laan eller endog at sælge af Ladningen. Endnu mere her end i Forholdet til Reberne maa imidlertid Skipperens Bemyndigelse til at forbinde Ladningsejerne være indskrænket til det ham betroede Gods; saa meget mere er det naturligt, at Forandringshabernes Ret indskrænkes dertil, som det meget ofte i det Dødblik, den stiftes, vil være ubekendt, hvem der er Ejer af Godset, der ved Konosjement's Overdragelse kan have stiftet Ejer endog flere Gange medens til Gengæld Kreditor i Medfør af § 276 vil have en Søpanteret i Godset. Særlig fremtræder Skipperens Forpligtelse til at varetage Ladningsejerens Liv, men da ogsaa i Forbindelse dermed hans Besøjselse til at træffe de fornødne Foranstaltninger, i de Tilfælde, hvor Ulykke er indtraadt. Han har da efter § 41 at lade Skøn optage, hvor der er Fare for at Ladningen er fordervet eller maa løses, og det er i god Samklang med hele Skipperens Stilling, naar § 55 udtaler, at Skipperen er berettiget til at sælge Ladningen eller Dele deraf, naar Skønnet gaar ud paa, at den ikke kan opbevares uden Fare for Bedøvelse, eller, hvor Skibet er forulykket eller erklæret uistandsætteligt, paa at Omkostningerne ved Ladningens Opbevaring eller Viderebefordring vilde blive uforholdsmæssig store. Ogsaa maa Skipperen efter Omstændighederne, hvor Skibets Istandsættelse vil medtage længere Tid, kunne sørge for Godsets Forjendelse til Bestemmelsesstedet med andet Skib, naar saadant maa anses billigere end at oplægge Varerne eller naar Afventen af Skibets Istandsættelse vilde medføre Fare for Varernes Bedøvelse, forudt at ikke Salg paa Stedet kan ske paa heldig Maade. En Selvfølge er det imidlertid, at Skipperen, naar der saaledes bliver Spørgsmaal om at vælge imellem forskellige Fremgangsmaader, bør, som det paalægges ham i § 57, indhente Ladningsejerens Ordre — hvis der er Tid dertil, og hvis overhovedet Ladningsejeren er Skipperen bekendt eller han kan skaffe sig Oplysning om ham. At Salg af Ladningen eventuelt bør ske ved offentlig Auktion foreskrives i § 57 af lignende Grunde som i § 50 for Skibets Vedkommende. Forjaavidt Skipperen i dette Forhold holder

sig indenfor Grænserne af sin almindelige Bemyndigelse som Skipper til at handle paa Ladningsejerens Begne, maa det ogsaa her gælde, at Indskrænkninger, som denne maatte have gjort i denne Henseende, ikke kunne paaberaabes overfor Tredjemand, med hvem Skipperen har afsluttet Netshandel paa Ladningsejerens Begne, forjaavidt Tredjemand ikke kendte, og efter Omstændighederne heller ikke var pligtig at kende, saadanne Indskrænkninger; jfr. § 56. — Det kan endnu bemærkes, at da det ved § 54 hjemles at gøre Laan, eventuelt endog at sælge af Ladningen, for at muliggøre Viderebefordring af den øvrige Del af Ladningen, ligesom Salg af Ladning efter § 49 i Nødstilfælde kan finde Sted for at muliggøre Foranstaltninger, der sigte til Rejsens Udførelse, herunder Skibets Udrustning, Proviantering og Vedligeholdelse, er den Mulighed ikke udelukket, at Laans Optagelse for Ladningsejers Regning og Salg af Ladning kan finde Sted for at bestridte Udgifter, der tilsyneladende kun vedrøre Skibet, hvilket kunde synes at være ubilligt mod Ladningsejerne. Hertil maa imidlertid bemærkes, at i Virkeligheden maa disse Foranstaltninger dog anses at træffes ogsaa i Ladningens Interesse, nemlig for at den kan bringes frem til Bestemmelsesstedet. Der indføres heller ikke herved noget nyt, idet allerede D. L.'s 4—2—15 hjemler at sælge af Købmandsgodset „til Skibs Nytte og Behov“; ogsaa kan det erindres, at der i § 268 gives Søpanteret i Skib og Fragt for Ladningsejerens Fordringer for Gods, der er bleven solgt til Skibets Behov under Rejsen, hvorhos det i § 175 foreskrives, at Ladning alene kun maa forbødmes for Laan, der optages til Bestridelse af Udgifter, som alene vedkomme Ladningen, medens for andre Udgifter Ladningen kun maa forbødmes i Forbindelse med Skib og Fragt.

Som Supplement til Bestemmelserne i de foregaaende Paragrafer angaaende Skipperens Bemyndigelse til at afslutte Netshandler paa Reders eller Ladningsejers Begne udtales i § 58 den Regel, at Skipperen ikke hæfter personlig for de Forpligtelser, som han paa deres Begne indgaaer i sin Egenkab som Skipper. Det kunde maafe synes overflødig udtrykkelig at udtale dette, efter som det følger af den almindelige Civilrets Regler, at den, der handler som Fuldmægtig for en anden, forbinder denne men ikke sig selv. I Virkeligheden har imidlertid en anden Opfattelse gjort sig gældende i Henseende til Skipperens Forpligtelse i de omhandlede Forhold, ikke blot i Middelalderen men ogsaa i flere moderne Søretter, som den engelsk-